

Magnhild Winsrygg til minne (1917 – 2008)

Æresmedlem i Sogn og Fjordaneringen, Magnhild Winsrygg, døde 2. oktober 2008.

Hun ble født 8. februar 1917 i Førde og hennes pikenavn var Øen. Hun er oppvokst i Førde og kom tidlig inn i folkedansmiljøet. Allerede som 17 åring var hun rettleiar. Hun ble gift med en politimann fra Stryn og flyttet til Oslo/Bærum.

Allerede i 1952 var Magnhild med i Sunnfjordlaget og var leiar av dansen i Blåsalen.

I 1954 var hun med og stifta Sogn og Fjordaneringen. Hun var rettleiar i Ringen i til sammen 13 år. Seinere startet hun i Bærum opp Leikarringen Lokkern, hvor hun rettleide i mange år. Og hun hadde i flere år kurs i gammeldans for den kommunale kveldsskolen i Bærum. I 1984 ga hun ut boken "Gammeldans". Magnhild ble æresmedlem i Sogn og Fjordaneringen i 1969.

Hun ble bisatt fra Haslum Krematorium 10. oktober 2008. Ringen kjøpte krans og det var 11 nåværende og tidligere medlemmer av Ringen som møtte opp i kapellet.

Nedenfor følger minneord som Ragnhild Pehrson leste i kapellet.

Kari Myrvang

MINNEORD OVER MAGNHILD WINSRYGG I HASLUM KREMATORIUM LILLE SAL den 10. oktober 2008

Sogn og Fjordaneringen vil gjerne takke Magnhild for hva hun har betydd i etableringen og i det utviklende arbeidet med ringen.

Ho synte oss vegen står det i femtiårsboka, ja, hun synte meg vegen, ei Bærumsjente med mor fra Vestlandet.

Magnhild tok dansen med fra Sunnfjord til Oslo. Latter blandet med dyp respekt for utførelsen av dansen var Magnhilds varemerke, og raskt ble ringen ettertrakta og medlemstallet vokste.

Et lite glimt i den humoren hun eide: «beina til den langbeinte sogningen Arvid Jensen kan jeg ta fram når jeg vil», sa hun nesten tredve år etter at hun hadde slutta i ringen. Vi i ringen kan når vi vil ta fram Arne Høvik og Magnhild som danser treskodans i kostyme og med malte røde roser i kinna.

Alle som dansa under Magnhild fikk sterke lårmuskler og kjenner ennå treninga med svikt i anklene som en styrke hun ga kroppene våre for livet. Vi reiste til Oslo rett etter jobben og dansa fra seks til ti hver øvingskveld, og alle dansa til vi var våte på ryggen og kjente at gleden og latteren satt helt ut i fingertuppene. «Ho var drivkrafta utan å vere påtrengjande» sier Torstein Grann i boka til ringen.

17. mai sitter det ennå beboere ved institusjoner i Bærum og venter på Sogn og Fjordaneringen, akkurat som de har gjort i femti år. En tradisjon Magnhild starta.

«Vi måtte smile og vere lette på foten», sier Kari Lothe Medaas, og Brit Håland sier: «Magnhild var en av de store som alle snakka om og som «kunne alt». Hun var sers flink til å få med folk. Hun var kunnskapsrik, men ikkje pirkete. Magnhild var karismatisk i formen og kunne alt» avslutter Brit.

Magnhild var ikke bare rettleier, men og pådriver, organisator og utvikler, ingen oppgave var for liten, ingen for stor om det var å dra igang framsyninger, bunadsarbeide eller skandinavisk vennskapsarbeide, eller å lage kaffe, bake ei kake og vaske opp og alltid var det latteren som bar arbeidet, latteren var limet oss i mellom.

*Ung Åslaug gjekk i bjørkeskog, so tirøygd, frisk og raud,
ho tykte mest at alle gret, der som ho gleda baud.
«Kva er det vel dei syta for i verdi vid og stor?
når soli skin, og hjarta brenn, og kjærleiken fær ord».*

Sangen ga Magnhild til ringen som varemerke når jeg var med.

Vi lyser fred over minnet til Magnhild.

Ragnhild Pehrson